

Warszawa, dnia 3 lipca 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 513/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: Sędzia Anna Zawadka (spr.)

Sędziowie: Ludmiła Tułaczko

Remigiusz Pawłowski

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Anna Jabłońska

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 3 lipca 2019 r. w Warszawie

sprawy M. W., syna P. i M., ur. (...) w W.

skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie

z dnia 4 stycznia 2019 r. sygn. akt IV K 677/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla punkty I i II sentencji zaskarżonego wyroku;

2. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk, art. 87 § 2 kk łączy karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności wymierzoną wyrokiem w sprawie o sygn. akt IV K 381/17 (punkt 2 komparycji) oraz następujące kary niewskazane w komparycji wyroku: karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz roku i 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności wymierzone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie w sprawie o sygn. akt XIV K 485/16 za przestępstwo z art. 281 k.k. popełnione w dniu 11 października 2015r. i orzeka wobec M. W. karę łączną 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

3. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie 2 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt IV K 381/17 od dnia 24.06.2019r. do dnia 03.07.2019r. oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt XIV K 485/16 od dnia 02.11.2015r. do dnia 03.11.2015r.;

4. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie dotyczącym kary łącznej 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie sygn. akt II K 425/17 ;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie na rzecz radcy prawnego B. S. kwotę 147,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę skazanego z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT;

IV. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Ludmiła Tułaczko Anna Zawadka Remigiusz Pawłowski

Sygn. akt VI Ka 513/19

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę skazanego spowodowała, iż koniecznym stało się wydanie przez Sąd Okręgowy orzeczenia reformatoryjnego w sprawie.

W pierwszej kolejności, zaakcentować należy prawidłowość, w dacie jej wydawania, decyzji Sądu Rejonowego stosującego w niniejszej sprawie przepisy w brzmieniu obowiązującym po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny o niektórych innych ustaw. Okoliczność ta nie była kwestionowana przez skarżącego.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd I instancji połączył kary orzeczone w sprawach o sygn. akt II K 425/17 oraz IV K 381/17 i wymierzył karę łączną 2 i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Mimo, iż w dniu procedowania przez Sąd Rejonowy była możliwość połączenia kar w zapadłych wyrokach, tak podczas postępowania międzyinstancyjnego uległ zmianie stan faktyczny sprawy z uwagi na wykonanie przez skazanego kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej na mocy wyroku w sprawie o sygn. akt II K 425/17.

Sąd Odwoławczy dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku dostrzegł z urzędu, iż M. W. został skazany nowym wyrokiem, który nie został uwzględniony w tej sprawie, pomimo że w momencie wydania wyroku łącznego w tej sprawie ten nowy wyrok był już prawomocny, ale nie figurował w karcie karnej.

Sąd Okręgowy, uzupełniając postępowanie dowodowe, dołączył aktualną kartę karną skazanego, z której wynika, że w dniu 05.06.2018r., czyli jeszcze przed wydaniem zaskarżonego obecnie orzeczenia, zapadł wobec M. W. kolejny wyrok skazujący, wydany przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie w sprawie o sygnaturze: XIV K 485/16 (k.102). Analiza treści tego wyroku oraz aktualnej opinii o skazanym (k.103) pozwala stwierdzić, że kara mieszana 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku i 8 miesięcy ograniczenia wolności nim wymierzona może podlegać łączeniu tylko z karą mieszaną orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt. 2 zaskarżonego wyroku na podstawie przepisów obecnie obowiązujących, albowiem kara ta nie została jeszcze wykonana.

Podkreślić należy, że czyn objęty tym nowym wyrokiem, który nie został ujęty w komparycji wyroku łącznego może stanowić podstawę orzeczonej przez Sąd Odwoławczy kary łącznej w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018r. I KZP 3/18. Okoliczność powyższa nie może więc stanowić podstawy do uchylenia wyroku przez Sąd Odwoławczy skoro ten nowy wyrok skazujący może stanowić podstawę do modyfikacji wyroku łącznego przez Sąd Odwoławczy przy uwzględnieniu jednak kierunku wniesionej apelacji na korzyść skazanego. Zgodnie z w/w uchwałą SN uwzględniając kary wymierzone wyrokami, które uprawomocniły się jeszcze przed wydaniem wyroku łącznego przez sąd I instancji, Sąd Odwoławczy powinien z reguły stosować zasadę kształtowania kary łącznej nie mniej korzystną dla skazanego niż czynił to sąd pierwszej instancji.

Rozpoznając sprawę, Sąd Okręgowy miał na uwadze również kierunek wniesionej apelacji. Obrońca skazanego w apelacji podniósł, iż zapadły wyrok łączny jest dla niego mniej korzystny niż wykonanie kar jednostkowych. Sąd Okręgowy podzielił ten zarzut przedstawiony w apelacji. Zważyć bowiem należy, iż wyrokiem w sprawie o sygn. akt IV K 381/17 skazanemu orzeczono karę mieszaną 3 miesięcy pozbawienia wolności i 8 miesięcy ograniczenia wolności,

polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Natomiast kara w sprawie II K 425/17 wynosiła 2 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności. Górna granica kar wynosiła zatem 2 lata i 11 miesięcy pozbawienia wolności. Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy orzekł karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Niemniej jednak jest to kara wyższa o 3 miesiące pozbawienia wolności, niż gdyby skazany odbywał te wskazane kary jednostkowe. Mając na względzie kierunek apelacji oraz normy prawne jakie wynikają z przepisu art. 85 § 2 k.k. stanowiące, iż podstawą orzeczenia kary łącznej są kary wymierzone i podlegające wykonaniu, Sąd Okręgowy zobowiązany był zmienić zaskarżony wyrok i na podstawie art. 572 k.p.k. umorzyć postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie połączenia kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy wskazanej w pkt 1 komparycji wyroku. Okoliczność ta wynika z wykonania kary w sprawie II K 425/17, która to kara nie mogła, w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy, zatem zostać objęta węzłem kary łącznej.

Zgodnie z poglądami judykatury sąd odwoławczy jest zobowiązany do badania z urzędu, czy w czasie po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji nie doszło do zmiany stanu faktycznego na skutek wykonania w całości choćby jednej z kar podlegających łączeniu, a jeżeli taką zmianę stwierdzi, ma obowiązek ją uwzględnić. Stosując bowiem normy prawa materialnego sąd odwoławczy nie może tego czynić wbrew fundamentalnym regułom postępowania, stanowiącym zarazem zasady procesu karnego, a jedną z podstawowych zasad jest zakaz reformationis in peius (vide wyrok SN a dnia 10 października 2017r. II KK 184/17).

Kierując się uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018r. I KZP 3/18 (OSNKW 2018/8/55) Sąd Odwoławczy orzekł po raz pierwszy kary łączne pozbawienia wolności i ograniczenia wolności na podstawie przepisu art. 87 § 2 k.k. w oparciu o skazanie z pkt 2 komparycji wyroku oraz skazanie, które nie było podstawą orzeczenia kary łącznej przez sąd pierwszej instancji tj. wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie w sprawie o sygn. akt XIV K 485/16.

Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcia z pkt I i II wyroku oraz przyjął, że łączeniu podlegają kary mieszane tj. kara 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności wymierzona wyrokiem w sprawie o sygn. akt IV K 381/17 (punkt 2 komparycji) oraz kara 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz roku i 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie w sprawie o sygn. akt XIV K 485/16 za przestępstwo z art. 281 k.k. popełnione w dniu 11 października 2015r. Łącząc te dwie kary mieszane Sąd Okręgowy orzekł wobec M. W. kary łączne 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Zdaniem Sądu Okręgowego powyższe rozstrzygnięcie znajduje uzasadnienie w dyspozycji art. 87 § 2 k.k.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów apelacji wskazać należy, iż przepis art. 571 § 1 k.p.k. stanowi, iż sąd "w razie potrzeby" zwraca się do zakładów karnych o nadesłanie opinii. Z posłużenia się pojęciem "w razie potrzeby" nie można wyciągnąć innego wniosku niż taki, iż opinia o zachowaniu skazanego w zakładzie karnym nie ma charakteru wiodącego, a ma raczej charakter pomocniczy dla orzekania w przedmiocie kary łącznej, a jej znaczenie wiąże się z potrzebami oznaczania celów prewencyjno-prognostycznych. Znaczenie pierwszorzędne należy przydać więc relacjom podmiotowo-przedmiotowym zbiegających się przestępstw. Tak więc fakt, że skazany w okresie wykonania kary pozbawienia wolności zachowuje się poprawnie w warunkach izolacji, może mieć znaczenie przy stawianiu prognozy penitencjarnej. Ta zaś nie może być wiodąca przy określaniu celów prewencyjnych w stosunku do skazanego, o jakich mowa w art. 85a k.k., zważywszy na jego wielokrotną karalność i stosowane kary, które nie powstrzymały skazanego przed popełnianiem kolejnych przestępstw. Te uwarunkowania nie pozwalają na przyjęcie za obrońcą, że opinie z kolejnych dwóch zakładów karnych w których skazany odbywał karę pozbawienia wolności mają istotne znaczenie dla rzetelnego ustalenia okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Wskazać należy, iż Sąd Rejonowy oparł się na opinii z Aresztu Śledczego Warszawa Służewiec, w której oceniono negatywnie zachowanie skazanego. Z tej opinii wynika, że M. W. był wielokrotnie karany dyscyplinarnie m.in. za zniszczenie mienia, wulgarne zachowanie, pozytywny wynik testu na obecność substancji niedozwolonych w organizmie, niewłaściwe zachowanie wobec współosadzonego. Wprawdzie Sąd Rejonowy zaniechał zwrócenia się o opinie z zakładów karnych, w których kolejno skazany przebywał. Tym niemniej wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy nie nadał opinii o skazanym

z AŚ Warszawa Służewiec nadmiernego znaczenia, a jedynie uwzględnił treść tej opinii w znaczeniu uzupełniającym dla oceny prognozy kryminologicznej postawionej wobec skazanego. Natomiast priorytetem przy wymierzaniu kary łącznej należy uczynić związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący pomiędzy poszczególnymi przestępstwami.

Podkreślić należy, iż o zastosowaniu, w ramach dyrektyw szczegółowych wymiaru kary łącznej, jednej z przywołanych zasad (absorpcji lub kumulacji) nie decyduje przede wszystkim opinia z zakładu karnego. Jak zauważono to wyżej, ma ona przy tym raczej znaczenie akcesoryjne. Słusznie zatem, zgodnie z dyrektywami szczegółowymi wypracowanymi w orzecznictwie, które należy uznać za aktualne także i na gruncie art. 85a k.k. np. dyrektywą bliskości czasowej popełnionych przestępstw czy wskazująca na ich liczbę, dyrektywą rodzaju naruszonego dobra, dyrektywą rodzaju i formy winy oraz motywacji sprawcy (zob. tak m.in. P. Kardas, w: Komentarz do art. 85 (a) Kodeksu karnego Stan prawny: 2016.08.01 LEX el. oraz Patrycja Kozłowska-Kalisz, w: Komentarz do art. 85 (a) Kodeksu karnego Stan prawny: 2015.09.01 LEX el.) Sąd Okręgowy, sięgając do nich, doszedł do wniosku, iż skazany nie zasługuje na zastosowanie tej najkorzystniejszej, a tej pośredniej dyrektywy w wersji zbliżonej do zasady kumulacji.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k., mającym podstawowe znaczenie dla regulacji problematyki wymiaru kary łącznej, dolną granicę kary łącznej wyznacza zawsze najwyższa z kar wymierzonych za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw, a górną granicę kary łącznej tworzą dwa kryteria: suma kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa oraz wskazany wyraźnie w ustawie maksymalny wymiar kar poszczególnego rodzaju.

W niniejszej sprawie było więc dopuszczalne wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 3 miesięcy do 6 miesięcy oraz kary ograniczenia wolności od roku i 8 miesięcy do 2 lat.

Sąd Okręgowy uznał w tym zakresie, iż sprawliwą karą dla skazanego M. W. będzie kara łączna 5 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat ograniczenia wolności.

Jak podkreśla się w orzecznictwie „kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości - pozostających w realnym zbiegu – przestępstw” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II AKa 511/13). Jakkolwiek, zgodnie z art. 86 § 1 k.k., przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania. Kara łączna, jako swoiste podsumowanie działalności przestępnej sprawcy musi być postrzegana jako instytucja gwarantująca racjonalność karania w stosunku do sprawcy wielu przestępstw. Popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw jest elementem prognostycznym, przemawiającym za wymierzeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z zastosowania absorpcji. Zważyć należy, iż „wymiar kary łącznej opiera się na stopniu związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Związek przedmiotowy wynika z tożsamości pokrzywdzonych, ilości i rodzaju naruszonych dóbr prawnych, sposobu działania sprawcy, bliskości czasowej poszczególnych przestępstw. W związku podmiotowym chodzi o pobudki jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy, zamiarów” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt II AKa 157/13).

Czyny za które M. W. został skazany wskazanymi wyrokami to występki: z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 8 stycznia 2016r. oraz z art. 281 k.k. popełniony w dniu 11 października 2015r.

Analizując okoliczności popełnienia wskazanych czynów przyjąć należy, iż zachodzi między tymi czynami bliski związek przedmiotowo-podmiotowy. Czyny te zostały skierowane przeciwko temu samemu dobru prawnemu tj. mieniu i zostały popełnione w bezpośredniej bliskości czasowej tj. w odstępie niespełna 3 miesięcy.

Za odstąpieniem od zastosowania w sprawie zasady kumulacji, przemawia także bliska więź podmiotowa pomiędzy poszczególnymi czynami, gdzie zachodzi tożsamość motywacji tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Za

przyjęciem zasady absorpcji nie przemawia jednak wzgląd na prewencję indywidualną, czy prognoza penitencjarna i społeczno – kryminologiczna. Skazany odbywał wcześniej karę w trzech zakładach karnych tj. AŚ W. (...), Zakład Karny w I. i Zakład Karny w B., gdzie jego zachowanie oceniono jako negatywne bądź zmienne. Sąd Rejonowy wprawdzie dysponował jedną opinią z AŚ (...). Tym niemniej uzupełnienie materiału dowodowego zgodnie z wnioskiem obrońcy nie zmieniło w istotny sposób wymowy materiału dowodowego w tej sprawie. Zakład Karny w I. nie nadesłał opinii ze względu na przetransportowanie skazanego do ZK B. i przesłanie za skazanym jego akt osobowych. W trakcie odbywania kary w Zakładzie Karnym w B. skazany był 25 razy karany dyscyplinarnie m.in. za odmowę wykonania polecenia, zażycie substancji niedozwolonej, dokonanie samouszkodzenia, pobicie innego osadzonego, niszczenie mienia zakładu karnego, napaść na funkcjonariusza SW. Dwukrotnie był nagradzany regulaminowo za to, że wykazywał właściwe zaangażowanie i motywację do zmiany swojego postępowania podczas zajęć z elementami programu readaptacji i edukacji skazanych Trening Zastępowania Agresji, których był uczestnikiem. Za czynną napaść na funkcjonariusza SW decyzją Komisji Penitencjarnej Zakładu Karnego w I., był zakwalifikowany jako osadzony stwarzający poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu. Wobec swojego postępowania skutkującego zakwalifikowaniem do wyżej wymienionej kategorii tzw. niebezpiecznych, osadzony krytycznie patrzy na swoje zachowanie. Obecnie nie jest zatrudniony z uwagi na naganne zachowanie. Czterokrotnie był sprawcą zdarzeń godzących w porządek i bezpieczeństwo jednostki penitencjarnej: trzykrotnie brał udział w bójce ze współosadzonymi, a czwarty raz z powodu napaści na funkcjonariusza SW. Zachowanie i funkcjonowanie podczas pobytu w izolacji penitencjarnej należy ocenić jako zmienne z widocznym pogorszeniem w ostatnim okresie. Z uwagi na dokonanie samouszkodzenia został objęty programem profilaktyki autoagresji. Obecnie w stosunku do przełożonych stara się zachowywać taktownie. Odnotowano jednak niewłaściwe postawy w stosunku do innych osadzonych, przejawia tendencję do zachowań agresywnych oraz dążenia do dominacji w grupie.

Płynące z dwóch kolejnych opinii wnioski co do osoby skazanego, zostały wzięte przez Sąd II instancji pod rozwagę, a także wpłynęły na decyzję o zastosowaniu w sprawie zasady asperacji zbliżonej do kumulacji. Okoliczność, iż zachowanie skazanego w warunkach izolacji oceniane zostało jako negatywne oraz zmienne z widocznym pogorszeniem w ostatnim okresie, nie może stanowić, pomimo postulatu skarżącego, przesłanki dla przyjęcia pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej i zastosowania w sprawie zasady zbliżonej do absorpcji. Zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, a taka sytuacja w tej sprawie nie miała miejsca.

Deklaracja zmiany zachowania przez skazanego nie jest okolicznością decydującą odnośnie wymiaru kary łącznej i nie mieści się bezpośrednio w zasadach i regułach wymierzania kary łącznej wynikających z art. 53 § 1 k.k. oraz wyprowadzanych z art. 86 § 1 k.k. związków podmiotowo-przedmiotowych między zbiegającymi się przestępstwami. Jedynie pośrednio postawę skazanego i umiarkowanie krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw można lokować w dyrektywie prewencji indywidualnej (por. postanowienie SN z 20-03-2013r. III KK 397/12). W przypadku skazanego trudno jednak prognozować na ile fakt dążenia do poprawy zachowania wpłynie na rzeczywiste zachowanie skazanego w przyszłości zwłaszcza, że zachowanie skazanego jest zmienne z tendencją do negatywnego, a M. W. jest pozbawiony dystansu do swojego zachowania i nie potrafi wyciągać wniosków z negatywnych konsekwencji własnych postaw i zachowań.

Biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób życia skazanego nie sposób było przyjąć skrajnie pozytywnej prognozy kryminologicznej. W chwili obecnej trudno ocenić na ile wytrwale skazany deklaruje zmianę swojej postawy i czy będzie przestrzegał porządku prawnego w przyszłości. Kara łączna orzeczona według zasady pełnej absorpcji stanowiłaby zbyt daleko idące dobrodziejstwo dla skazanego.

Z powyższych względów Sąd Odwoławczy wymierzył kary łączne na zasadzie asperacji.

Rozstrzygnięcie o zwolnieniu skazanego od kosztów postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy wydał w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu przyznano na podstawie norm przepisanych.

W związku z powyższymi okolicznościami, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Remigiusz Pawłowski Anna Zawadka Ludmiła Tułaczko